

Tête-à-tête tussen vakwerkmuren: een makelaar vertelt

Jamais vu

Eva Lambrechts, losgerukt uit de greep van een man met een dubbele moraal. Met mijn handen om de dichtgeslagen *laatste* van Esther Verhoef mijmer ik over de plot tot het licht van mijn leeslamp me begint te irriteren. Opeens flitsen er vage beelden door mijn hoofd van een man. Ik herinner me niet meer wie hij is en waarvan ik hem ken.

Maar net als ik het licht wil uitdoen weet ik het weer: mijn *déjà vu* is *jamais vu*.

Het frustrerende van een *déjà vu* is de overtuiging eenzelfde ervaring eerder te hebben meegemaakt, terwijl dat niet zo is. Je krijgt een beeld wat je niet kunt plaats. Er ontbreekt informatie. Een neurologische kortsluiting, waardoor je hersens de ervaring aan niets kunnen linken.

Bij een *jamais vu* echter gaat het niet om een kortsluiting in je kop. Je kunt het alleen niet vatten dat de ervaring blijkbaar past bij de opgeslagen informatie, omdat die zo afwijkend is van je voorstelling. Je houdt het niet voor mogelijk, terwijl het wel zo is. Van een *jamais vu* sta je perplex.

“Kunt u dat even spellen?”, vraagt onze telefoniste. Letter voor letter noteert ze de naam van de man die dat enorme landgoed in de Ardennen wil bezichtigen. Ik hang over de balie en lees haar notitie. “Weet je wie dat is?”, vraagt ze. “Dat is die man van TV die fondsen werft voor derdewereldlanden die getroffen zijn door tsunamies, hongersnood en lepra en zo.” Ze weet dat ik zelden TV kijk.

“Je weet wel,” vervolgt ze, “die bewogen socialist die met van die natte meelijwekkende ogen door de beeldbuis in je huiskamer kijkt? Als ik hem op TV zie voel ik me altijd schuldig om wat ik bezit, al is dat weinig. Toch wekt die man schaamte bij me op. In vergelijking met die arme

mensen waar hij zich voor inzet, ben ik natuurlijk wel *de volgevreten kapitalistische westerling*. Zijn tactiek werkt, want na zo’n uitzending stort ik wat ik kan missen.”

Ze pauzeert even, bijt een velletje van haar onderlip en trekt haar frisse C&A-bloesje recht. Dan gaat ze verder terwijl ze me een tikkeltje verongelijkt aankijkt. “Maar eerlijk gezegd vind ik hem toch een beetje type geitenwollensokken-idealist. Wat vragen we eigenlijk voor dat landgoed?”

Ik onthoud me van commentaar en draai me weg van de balie. Arme telefoniste, denk ik, net gescheiden, financiële misère, tijdelijk onderkomen, ongemeubileerd, nog geen fatsoenlijk matras om op te slapen.

“Bijna een miljoen...”, fluister ik omfloerst.

De fondsenwerver komt op kantoor. Hij lijkt in de verste verte niet op de beschrijving van de telefoniste. Voor me staat een vrolijke vent. Beetje knap zelfs, glad geschoren en gestoken in een modieus maatpak.

Hij bezichtigt het landgoed, komt een tweede keer terug met een aannemer die

Negen jaar geleden verliet Eveline Belderbos (46) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (50) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

sen, over vakbondsleiders die zich in een luxe dienstauto van A naar B laten chaufferen en meer van die clichés. Hij vraagt zich af of deze propagandamachines van het socialisme het hart wel op de juiste plaats hebben.

Hij stelt dat deze lieden beter zijn voorbeeld zouden moeten volgen, door tevreden te zijn met een modaal inkomen, een gewone auto en een rijtjeshuis. Aan deze politici doet hij een dringende oproep om een deel van hun rijkelijke beloningen af te staan ten gunste van ontwikkelingshulp...

Ik sta perplex.

Later die week, als ik daar toch ergens in de buurt moet zijn, rijd ik langs het landgoed dat nu eigendom is van de fondsenwerver. Ik parkeer mijn auto enkele meters voorbij de oprijlaan. Vanuit het portiersraam sla ik de gebouwen gade. Mijn handen drukken tegen mijn wangen, zo ontsteld ben ik van de totale metamorfose. Eén ding staat vast: die aannemer heeft schitterend werk geleverd. Verbazingwekkend, ofwel *du jamais vu*, zoals de Franstaligen zeggen.

‘Hij kijkt met huilerige ogen in de camera’

de ingrijpende bouwplannen zal gaan uitvoeren en brengt een bod uit dat onmiddellijk door de verkopers wordt aanvaard.

Er gaat zeker een jaar overheen als ik op een avond uit pure verveling langs wat Nederlandse zenders zap. In het voorbijgaan meen ik de fondsenwerver te herkennen, zoals onze telefoniste hem ooit beschreven heeft. Zijn eendagsbaard schuurt langs de openstaande kraag van een flanellen houthakkershemd met ruitmotief in schutkleuren. De personificatie van het ware socialisme kijkt met huilerige ogen in de camera. Hij spreekt schande van politiek Den Haag. In lange monologen spuit hij zijn ergernis over ambtenaren met bijbanen en topsalaris-

Ik schrik op van een langsrijdende Audi A8 met Nederlands kenteken.

De zwarte auto draait de oprit op en stopt voor het hoofdgebouw. De chauffeur opent de rechter achterportier voor de fondsenwerver die, bij het uitstappen, de revers van zijn colbert gladstrijkt.

Als ik de motor van mijn auto start, springt de radio aan. Een reclame van de matrassenkoning schalt door de boxen. Er is uitverkoop. De omroeper prijst de goedkope waar aan: “*Le Roi du Matelas. Du Jamais Vu!*”

In het wegrijden denk ik aan onze telefoniste en dat ik niet moet vergeten haar te zeggen waar ze een betaalbaar matras kan kopen.